

FestAMPA 2009 La LEC i l'escola que volem

Diumenge, 25 de gener de 2009

Extracte del discurs de cloenda fet per la Sra. Mercè REY, presidenta de la CCAPAC.

Pensem que potser fóra bo que ens escoltessin una mica més.

Com no pot ser d'altra manera, enguany, la nostra gran preocupació és la Llei d'Educació de Catalunya. El conseller potser ens dirà que no ens hem de preocupar, però sí que ens hem volgut ocupar d'aquesta llei.

Des del primer dia vam seguir el debat sobre les bases de la llei, sense fer cap vaga preventiva com d'altres. Estàvem esperançats, però, quan es va donar a conèixer l'avantprojecte de llei i es va sotmetre a exposició pública, sí que ens vam preocupar, perquè veïem en perill el model educatiu que defensem; per això, conjuntament amb la FAPEL, vam presentar 225.429 al·legacions dins del breu termini establert legalment.

Vull aprofitar per donar-vos de nou les gràcies a tots per aquell treball fet en tan poc temps. A més, vull destacar:

- Que una quantitat tan important d'al·legacions no s'havien presentat mai a cap avantprojecte de llei en el nostre país.
- Que és una xifra que quadruplica el nombre de signatures que es demanen perquè el Parlament de Catalunya admeti a tràmit una iniciativa legislativa popular.
- I també que, si aquesta xifra la traduïssim en vots, potser els pares i mares de l'escola concertada tindriem una cadira en el govern del nostre país.

Si els fills ens pregunten un dia per què els vam dur a una determinada escola, ens agradaria poder explicar-los el motiu i no pas dir-los que és la que els va tocar en un sorteig.

Pensem que potser fóra bo que ens escoltessin una mica més.

Malgrat que no es volen donar a la llum els costos de la plaça escolar finançada amb fons públics (que ja semblen les balances fiscals, per la seva opacitat), el que sí sabem és que la nostra, la concertada, els resulta més barata que la pública.

El mateix conseller ens ho va deixar molt clar en la darrera entrevista que vam tenir. Hi ha despeses que mai pagaran, com, per exemple, les que es deriven de la titularitat dels edificis, però, aleshores, no cal que ens criminalitzin, ni a les escoles per les aportacions que demanen als pares ni als pares per pagar-les.

Actualment, aquell avantprojecte al qual vam presentar al·legacions, ja és un projecte de llei. En algun aspecte ha millorat, però encara ens preocupen altres qüestions prou greus. Voldria destacar-ne dues.

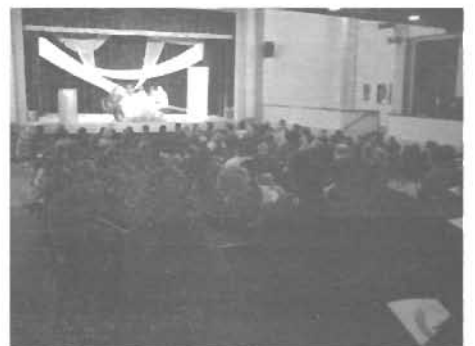
Una de les més importants per a nosaltres és el dret a triar el tipus d'educació que volem per als nostres fills i filles i el dret d'elecció de centre. Aquests drets estan reconeguts en el nostre ordenament jurídic i són drets que els pares i mares volem exercir de la manera més àmplia possible. No podem ni volem renunciar-hi, ans al contrari.

Pensem que la llei no ens pot limitar la llibertat dels pares per matricular els fills en un centre que tingui places vacants, ni limitacions directes ni indirectes, com ara les anomenades reduccions de «ràtio» per decisió unilateral de l'administració. Aquesta actuació, clarament il·legal, ens sorprèn que l'actual projecte de llei encara la contempli.

Pel que fa a la manera de dirimir les situacions on la demanda de places supera l'oferta i cal aplicar barems, no entenem la negativa que els centres puguin establir criteris complementaris. Abans del decret d'admissió d'alumnes del 2004, els consells escolars de centre podien decidir criteris complementaris en funció dels quals es podia atorgar fins a un punt, utilitzable només en cas de desempat.

Al cap i a la fi és qüestió de supervivència i, potser també d'un mínim de dignitat.

Aquesta mesura permetia que, en força situacions d'empat de punts, no fos un sorteig el que decidís la «sort» en l'admissió dels alumnes, sinó criteris objectius de vinculació amb el centre, com podia

ser el fet de la condició d'exalumne d'algun dels progenitors, venir del primer cicle d'educació infantil de la mateixa escola o altres circumstàncies. Tot això ajuda a fer comunitat educativa i a donar cohesió i és un indubtable valor que cal protegir i potenciar, no pas eliminar, i això serveix tant per a l'escola pública com per a la privada concertada.

Si els fills ens pregunten un dia per què els vam dur a una determinada escola, ens agradaria poder explicar-los el motiu i no pas dir-los que és la que els va tocar en un sorteig. Imagino que això no agradaria a cap família, tant és que siguin de la pública o de la concertada.

El municipi marca una frontera que limita, de manera exagerada i arbitrària, les possibilitats d'elecció de les famílies i això és especialment preocupant en totes les zones limítrofes entre dos municipis. El nostre país és tan petit, deia la cançó..., però té prop de 1.000 municipis; això vol dir que les nostres unitats municipals solen ser molt petites.

L'analogia de recursos i la gratuïtat per a tots, entre d'altres, a què es comprometia l'administració, no s'ha produït. Ans al contrari, les diferències cada vegada són més grans en favor de l'escola pública: més plantilles, gratuïtat de la sisena hora, millors

condicions laborals del professorat, més mitjans...

És curiós, en el Pacte Nacional per a l'Educació, es comprometien a equiparar la pública a la concertada afegint la sisena hora i això ja va entrar en vigor al curs següent, però, i allò que havia d'equiparar la concertada a la pública, on és? I ara amb la Llei ho acaben d'arrodonir: la sisena hora no és obligatòria, per tant, mai serà gratuïta. Si tant volien equiparar, la sisena hora l'hauríem pogut pagar tots, ja que no és obligatòria, i hauríem aconseguit una mica més d'igualtat en les condicions per a l'accés a una escola.

Ens sentiríem profundament estafats per una administració que incomplís sistemàticament els seus compromisos.

El sobreesforç econòmic recau en bona part sobre el col·lectiu de pares i mares compromesos amb l'escola i el seu sosteniment, que moltes vegades s'estaran d'altres coses, però no deixen de pagar aquella quota voluntària però imprescindible, perquè saben que així estan ajudant a tirar endavant l'escola en la qual creuen; això sí, amb una sensació d'absoluta injustícia i manca d'equitat que fa massa anys que dura.

Però ara la crisi també afecta aquest col·lectiu de pares i mares, per tant, també comença a afectar les escoles. Aquesta situació encara posa més de manifest la insuficiència del concert. Aquests pares i mares, ja tenen paciència ja, però aquesta paciència també té un límit, sobretot quan un està convençut que s'ha abusat de la bona fe de les famílies i de les congregacions religioses, fundacions i entitats similars.

Ens sentiríem profundament estafats per una administració que incomplís sistemàticament els seus compromisos.

Perquè, recordem-ho, ja la Constitució Espanyola proclama la gratuïtat de l'educació i totes les lleis posteriors ho han fet, i l'Estatut, i ara també la llei la proclama, però això, ja ho sabem, no és cap garantia.

I ara, quasi bé esgotada tota la paciència, ja no ens serveixen ni les trampetes d'uns ni les quotes voluntàries però imprescindibles dels altres. Ara ja només serveix la justícia i l'equitat. Si us plau, que sigui l'administració la primera que compleixi les lleis.

A la llei, el concert resta limitat a l'educació obligatòria i això també ens preocupa perquè no obre cap perspectiva per finançar l'educació postobligatòria (el batxillerat i els cicles formatius) ni l'etapa de 0 a 3 anys de l'escola concertada.

Ho dèiem l'any passat, la concertació de la postobligatòria és una mesura per no discriminar les famílies que han triat l'oferta privada concertada per a la secundària i és una mesura necessària per incrementar el percentatge d'alumnat que acaba la postobligatòria, objectiu que té la LEC.

La limitació de recursos no és aquí una excusa; el problema és de repartiment. Oi que són gratuïts el batxillerat i els cicles formatius a l'escola pública? Oi que la Generalitat subvenciona un terç del cost de la plaça municipal de 0 a 3 anys i només 800 euros l'any, quantitat que fa temps que està congelada, per a algunes privades?

Fins ara, i des de fa anys, se'ns ha demanat esforç als pares i mares de la concertada i se'ns va prometre que algun dia s'avançaria en l'equitat pel que fa als recursos disponibles. Durant anys hem fet l'esforç i hem defensat la coresponsabilitat. Si la LEC defrauda l'expectativa de l'equitat en els recursos, com ho ha fet l'incompliment del Pacte Nacional per a l'Educació, la nostra actitud haurà de ser una altra i no podem acceptar lliçons de coresponsabilitat de ningú.

Al cap i a la fi es qüestió de supervivència i, potser també, d'un mínim de dignitat.

Teníem moltes esperances posades en aquesta llei. I no les volem perdre. Tampoc ho volem tot resolt l'endemà de la llei.

Prou de bones paraules i prou d'hipocresia social.

Prou de bones paraules i prou d'hipocresia social.

El que volem és un marc de llibertat ben garantit (llibertat d'ensenyament i llibertat dels pares per escollir) i un camí traçat per avançar, al ritme que el país es pugui permetre, però de manera simultània i harmònica en l'analogia de drets i obligacions de les escoles públiques i privades concertades, que, com diu el projecte de llei, són les que constitueixen el Servei Educatiu de Catalunya.

Amb la col·laboració del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya